

33. nedel'a B

Pán hovorí: Mojím úmyslom je priniesť vám pokoj, a nie trápenie; budete ma vzývať, a ja vás vyslyším. (Jer 29,11.12)

Prvé čítanie

Kniha proroka Daniela 12,1-3

Povstane Michal, veľké knieža, čo chráni synov tvojho ľudu. Príde čas úzkosti, aký nebol odvtedy, čo vznikli národy, až po tento čas. Vtedy sa tvoj národ zachráni; každý, koho nájdú zapísaného v knihe. A mnohí z tých, čo spia v prachu zeme, sa zobudia; niektorí na večný život, iní na hanbu a večnú potupu. Rozumní sa budú skvieť ako jas oblohy a tí, čo mnohých priviedli k spravodlivosti, budú ako hviezdy na večné veky.

Druhé čítanie

List Hebrejom 10,11-14.18

Každý kňaz stojí denne v službe a opätovne prináša tie isté obety, ktoré nikdy nemôžu odstrániť hriechy. No Kristus priniesol iba jedinou obetu za hriechy a navždy zasadol po Božej pravici. Teraz už čaká, kým mu nebudú jeho nepriatelia položení ako podnož pod nohy. On jedinou obetou raz navždy zdokonalil tých, čo sa posväcujú. A kde sú hriechy odpustené, tam už nie je potrebná obeta za hriech.

Evanjelium

Marek 13,24-32

Ježiš povedal svojim učeníkom: "V tých dňoch, po veľkom súžení, slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoj lesk, hviezdy budú padať z neba a nebeské mocnosti sa budú triasť. Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblakoch s veľkou mocou a slávou. A on pošle anjelov a zhromaždí svojich vyvolených zo štyroch svetových strán, od konca zeme až po kraj neba. Z figovníka si vezmite poučenie: Keď jeho ratolesť mladne a vyháňa lístie, viete, že blízko je leto. Tak aj vy, až uvidíte, že sa toto všetko deje, vedzte, že on je blízko, pred dvermi."

Veru, hovorím vám, nepominie sa toto pokolenie, kým sa to všetko nestane. Nebo a zem pominú, ale moje slová sa nepominú. O tom dni a o tej hodine nevie nik, ani anjeli v nebi, ani Syn, iba Otec."

Na zamyslenie

Dnes máme opísaný posledný súd a strach, ktorý s ním súvisí. Je to ale taktiež nedeľa nádeje, očakávania Boha, jeho príchodu v sláve. Obidva aspekty odzrkadľujú našu realitu.

Svet, v ktorom žijeme, sa nevyznačuje jednotou a harmóniou, ale napätiami medzi dobrom a zlom, smútkom a radosťou, životom a smrťou, rastom a pomínutelnosťou. Znepokojujúca otázka, "Čo potom" sa rodí vždy vtedy, keď ľudia kráčajú tmavým údolím, ktoré nemá konca a niet v ňom svetlo. Hlavne v tom najtmavšom a najhlbšom údolí, v ktorom sa šíri strach z konfrontácie s vlastnou smrťou a smrťou iných ľudí. Popri tomto strachu je nám darovaný potešujúci prísľub, že Boh nikoho neopustí a na nikoho nezabudne. Figový strom je toho obrazom: tak, ako v prírode prežívame rok čo rok smrť a nový život, prežívame to isté aj v našej ľudskej existencii. V nespočetných formách nového, obnoveného života zažívame Božiu vernosť k nám.

Dotykame sa tu dôležitého aspektu našej viery – totiž, že Pôvodca života ostáva verný svojmu stvoreniu a ma tu posledné slovo. Celé svetové dejiny sú jedným veľkým pohybom vzniku a premeny, rozkvetu a vädnutia. Bez ohľadu na to, čo sa môže stať, nás Boh nenechá padnúť.

Najvierohodnejším uskutočnením tohto Božieho prísľubu je Kristus sám. On toto napätie neruší, On ho žije, On ho pretrpel. Ide pred nami tou cestou na miesto, kde raz aj pre nás už nebude smrti a každá slza bude zotrená...

Ježiš nás však nepredišiel, nezostali sme ako siroty. Je o to viac stále pri nás a umožňuje nám našu budúcu slávu vždy nanovo pocítiť už na začiatku – prostredníctvom v malom sa vyplňajúceho prísľubu. Naša skúsenosť z minulosti, že po každom odchode a smrti nasleduje potom kdesi zmŕtvychvstanie, nás môže obdarovať vďačnosťou za to, čo sme už prežili a silou pre budúcnosť. Keďže je Boh prítomný v našom živote, aj naša minulosť a budúcnosť sú osvetlené Jeho svetlom. To je Jeho prísľub, že je stále s nami po všetky dni až do skončenia sveta, v každej situácii, v ktorej sa ocitneme. Tento prísľub nám chce pomôcť zaostriť náš pohľad na súčasnosť, byť pohotovým, naozaj ju prežívať namiesto myšlienkového/emocionálneho utiekania sa do minulosti, prípadne do možnej budúcnosti, ktorou i tak nedisponujeme. Lebo keď Ježišove slovo znamená neustálu prítomnosť vo všetkej pomínutelnosti, tak všetky veci a udalosti nadobudnú nový zmysel, presúvajú sa do novej perspektívy. Preto môžeme a mali by sme mať pevnú vieru v život a žiariť optimizmom. Pritom ale nejde o teoretické poznanie alebo o povrchné "všetko bude dobré". Ako Kristova Cirkev sme povolaní k tomu, aby sme boli reálnym dôkazom nádeje v tomto svete. Prostredníctvom nás a na nás sa dozvie svet, že existuje opora v tejto pomínutelnosti a že je život zo zdanlivo mŕtveho. V tejto dôvere môžeme spokojne očakávať pomínutie sa neba a zeme!